

pens ovennævnte forslag og opfordrer gruppen til at fortsætte sine undersøgelser af finansieringsmulighederne. (Res. 2728 (XXV)).

Et amerikansk resolutionsforslag, som svarer nøje til den under 24. samling vedtagne resolution 2535 A, og som beklager, at resolutionerne fra 3. og 6. generalforsamling bl. a. om flygtningenes ret til at vende tilbage eller få erstatning stadig ikke er gennemført, og opfordrer alle regeringer til at yde bidrag til flygtningearbejdet samt anmoder generalkommissæren for UNRWA om at fortsætte hjælpearbejdet, vedtoges i udvalget med 91 stemmer for, ingen imod, medens 2 lande afstod (Israel og Malawi). I plenarforsamlingen vedtoges forslaget den 8. december 1970 med 111 stemmer for og 2 imod (Nicaragua, Panama), medens 1 land afstod (Israel). (Res. 2672 A (XXV)).

Et svensk forslag, hvortil bl. a. Danmark var medforslagsstiller, som under 24. generalforsamling blev vedtaget som Res. 2535 C, og som giver UNRWA særligt mandat til at fortsætte hjælpearbejdet blandt de „nye“ flygtninge og anmoder medlemslandene om at yde bidrag hertil, blev i udvalget vedtaget med 97 stemmer for og ingen imod, medens 3 lande afstod (Malawi, Nicaragua og Portugal); resolutionen blev vedtaget i plenarforsamlingen den 8. december 1970, med 114 stemmer for og 1 imod (Nicaragua), medens 2 afstod (Malawi og Portugal). (Res. 2672 B (XXV)).

2. De politiske resolutioner.

Afghanistan, Guinea, Indonesien, Malaysia, Mauritania, Pakistan og Somalia fremlagde et resolutionsforslag, der anerkender det palæstinensiske folks ret til ligeberettigelse og selvbestemmelse og erklærer, at fuld respekt for det palæstinensiske folks umistelige rettigheder er uravrigeligt element i tilvejebringelsen af en retfærdig og varig fred i Mellemøsten. Forslaget vedtoges i udvalget med 46 stemmer for (de arabiske og østeuropæiske lande, Chile, Cuba, Cypern, Grækenland, Tyrkiet, Spanien samt en række afro-asiatiske og 19 imod (Australien, Belgien, Canada, Israel, Italien, Luxembourg, Holland, New Zealand, USA samt 7 latinamerikanske og 3 afrikanske lande), medens 37 lande afstod (de nordiske lande, Østrig, Frankrig, Irland, Portugal, Stor-

britannien, 7 latinamerikanske samt 20 afro-asiatiske lande).

Danmark fremhævede i en efterfølgende stemmeforklaring, at den danske regerings og det danske folks dybe medfølelse med de palæstinensiske flygtninge ofte var kommet til udtryk både i og udenfor FN. Den danske stemmeafgivning skulle derfor ikke opfattes som et tegn på manglende interesse for flygtningenes sag. Efter dansk opfattelse bidrog det fremlagte forslag imidlertid ikke konstruktivt til at forbedre disse menneskers kår, hvortil yderligere kom, at politiske spørgsmål burde være debatten om UNRWA uvedkommende. Resolutionsforslaget var således formuleret, at man med rette kunne rejse tvivl om forslagens hensigter og mulige konsekvenser. Efter dansk opfattelse burde der ikke herske tvivl om Israels legitime ret til at eksistere som uafhængig og suveræn stat. Endelig burde det erindres, at det eneste grundlag for en varig og retfærdig fred i Mellemøsten fortsat måtte være sikkerhedsrådets resolution 242 af 22. november 1967.

Storbritannien erklærede, at det havde valgt at afstå på grund af den vage og upræcise formulering. Hvis resolutionsforslaget havde kunnet rejse blot den mindste tvivl med hensyn til Israels ret til at eksistere som selvstændig stat, ville Storbritannien have stemt imod. Det blev samtidig understreget, at resolutionsforslaget efter britisk opfattelse var uden virkning for den fortsatte gyldighed af sikkerhedsrådets resolution 242.

I en stemmeforklaring forud for afstemningen havde USA meddelt, at man ville stemme imod det fremlagte resolutionsforslag. Efter at have hørt den fortolkning af resolutionen, som forslagsstillerne og repræsentanter for de arabiske lande havde givet udtryk for, var USA overbevist om, at resolutionsforslaget tog sigte på at skabe tvivl om Israels suverænitet. Hertil kom yderligere, at resolutionen kunne skabe vanskeligheder for bestræbelserne på at nå frem til en fredelig løsning på Mellemøstproblemet, eftersom den ville fremtræde som en tilføjelse til sikkerhedsrådets resolution 242, som var det eneste grundlag for en fredelig løsning.

Resolutionen kom til behandling i plenarforsamlingen den 8. december 1970, hvor Den dominikanske Republik stillede forslag